

MENINGER

E-post: leser@nordlys.no

Signert

Innlegg skal normalt være signert med fullt navn. Navn og adresse må alltid oppgis til redaksjonen. Skriv kort. Det øker sjansen for å komme på trykk. Maksimal lengde er 4.000 tegn.

Forkorting

Vi forbeholder oss retten til å forkorte og redigere innlegg.

Digital publisering

Alle innlegg kan bli publisert digitalt på nett.

Honorar

Innlegg honoreres normalt ikke.

Fra trål til kyst?

INNLEGG

Patrick B. Sør Dahl, Edgar Henriksen og Nils Aarsæther

Svar til Trondsen, Ørebech, Eliassen og Pedersen

■ Kronikken «Fra besværlige plikter til besværlig avvikling» like før jul ble kommentert av Trondsen, Ørebech, Eliassen og Pedersen. Her kommer et svar til kvartetten. I vår kronikk påpekte vi at når trålere med plikt til å levere ikke lenger leverer ferskt råstoff til industrien, og «kommer unna med det», så skyldes det to forhold: For det første, at daværende fiskeriminister Ludvigsen i 2003 gjorde om leveringsplikten for de aktuelle fartøyene til tilbudsplikt. For det andre, at det i fiskerinæringa har vært en innforstått fordelingsnøkkel mellom trål og kystflåte, som vekslende Stortingsflertall og regjeringer har forholdt seg til helt siden begynnelsen av 1990-tallet. Dermed har trålerne eid av fiskeindustrien i realiteten kunnet opptre som fiskereide trålere. De har da kunnet se bort fra de forpliktelser som opprinnelig fulgte med kvotene og i stadig større grad fulgt den strategien som har vært mest lønnsom for fiskerne og trålrederiene, nemlig å lande fisken fryst.

■ Kommuner med bedrifter som ble rammet av manglende tilførsler har de senere år krevd kompensasjon fra trålrederiene, og disse har faktisk innrømmet sitt ansvar, og i flere tilfeller «betalt seg ut», mens staten i etterkant har slettet forpliktelser knyttet til kvotene.

■ Så har regjeringa sett behovet for en mer ryddig avklaring enn inngåelse av enkeltavtaler mellom kommuner og redrier, og vi har i kronikken antydde fire ulike løsninger: (1) Pliktfritak - i forlenging av gjeldende

fiskeripolitikk, (2) sletting av plikter mot betaling («Hasvik-modellen»), (3) kvoterefordeling fra trål til kyst eller (4) innskjerping av opprinnelige tildelingsvilkår. Ettersom de opprinnelige tildelingsvilkår var knyttet til en videreforedling som ikke lenger er lønnsom, har vi brukt uttrykket «tapsfortelling» om alternativ 4.

■ Når professorene Trondsen og Ørebech, med støtte av Steinar Eliassen og Kystfiskarlagets leder, Arne Pedersen, mener at vi gjennom kronikken «viser en grunnleggende manglende forståelse» fordi vi angivelig mener at fiskeressursene «eies av kvotebaronene i fellesskap», bidrar de i liten grad til en opplyst fiskeripolitisk debatt. Det er en direkte uredelig debatteknikk når Trondsen, Ørebech, Eliassen og Pedersen tillegg oss meninger vi hverken har ytret eller står for.

■ Når Trondsen mfl. skriver at «det er ingen så langt vi har registrert som har motsatt seg at kvotene må overføres til aktive fiskere», så må de oppleve det som et paradoks at verken Storting, regjering eller fiskeriforvaltninga har grepet inn overfor et «påstått mislighold» som har fått foregå i årtier. Tvert imot har skiftende regjeringer henholdsvis erstattet leveringsplikten med en for kystsamfunna langt mindre gunstig «tilbudsplikt», og i ettertid latt være å reversere beslutningen! Et annet paradoks må være at Storting og regjering har for vane å legge større vekt på hva Norges Fiskerlag mener enn «folket for øvrig». Trondsen mfl. burde kanskje analysere hvilke mekanismer som driver fiskeripolitikken i retning av omsettelige kvoter og regional omfordeling til ulempe for Nord-Norge, heller enn å mistenkeliggjøre kommuner som prøver å gjøre det beste ut av en håpløs situasjon. Og dersom slike analyser holder tilstrekkelig vitenskapelig kvalitet, vil de overleve en fagfellevurdering.

Sjømaten skal ikke

INNLEGG

Jarle Aarbakke
Ordfører (Ap)

■ Nordlys mener vi ikke bør ha som ambisjon å gjøre Tromsø til sjømatby nummer én. Det er jeg uenig i.

■ Før høstens valg satte Tromsø Arbeiderparti ned et næringsutvalg. Mandatet var å lytte til hva næringslivet etterlyser. Vi oppfattet at aktørene ønsker at Tromsø skal ha en sterkere økonomisk posisjon som sjømatby.

■ Derfor tok jeg dem på ordet og lovet før valget at Arbeiderpartiet ville jobbe for å gjøre Tromsø til sjømatby nummer én. Ikke bare fordi det er ønsket, men også fordi det er lønnsomt.

■ Matturismen øker og har reisende som bruker 25 prosent av pengene sine på mat og drikke, ifølge World Food Travel Association. En god matdestinasjon får flere tilreisende, økt salg, mer mediedekning, et unikt salgargument, mer inntekter til fellesskapet, økt kunnskap og mer stolthet for sin matkultur. Bare for å nevne noe.

■ I Tromsø hadde Michelin-guiden De 4 roser under radaren. Ølhallen sies å ha størst utvalg fatøl i Europa. Vi ser mikrobryggerier popper opp, og at byen i dag har et bredt antall spisesteder du ikke finner like mange av ellers i nord. Vi har et fantastisk grunnlag å bygge på. I tillegg har vi lokale fagmiljøer å spille på i Norges sjømatråd, Norges Råfisklag, Nofima, UiT Norges arktiske universitet med blant annet Norges fiskerihøgskole, Visit Tromsø og Nordnorsk Reiseliv. Så hvorfor ikke? Det er å bryte ned verdiskapningen for et av Norges viktigste eksportprodukter til å gjelde også for restauranteiere i Tromsø.

■ Men Nordlys synes i sin leder 4. januar å mene at dette er et utsagn som med fordel bør trek-

ORDFØRER: En god matdestinasjon får flere tilreisende, økt salg, mer mediedekning. Bare for å nevne noe. skriver Jarle Aarbakke.

kes tilbake - angivelig fordi det er forvirrende for byens innbyggere. Her tror jeg avisen undervurderer folk. Det er selvsagt lett å være enig med lederskribenten i at det blir mange merkelapper på byen. Slik blir det jo med mange profilerte aktiviteter i en kommune med vel 73.000 innbyggere. Mitt poeng er ikke enda et navn, men å være med

på å gi politisk støtte til å bygge videre opp under en viktig aktivitet. I en kronikk før valget viste jeg til New Orleans. Der viste en oversikt for noen år siden at de hadde én sjømatrestaurant per 1000 innbyggere. Byen kalles blant annet for «City of the Chefs», men har 19 andre klenge navn i tillegg. Minst. Hvis Nordlys sin tese holder, så burde

Hjelp der de er

Fremskrittspartiet roser seg selv fordi de fikk med seg stortingsflertallet på å begrense antall asylanter til Norge. Noen innstramninger var da

også nødvendig. Fremskrittspartiet bør likevel ikke få lov til å glemme sine feiltrinn, som f. eks. justisminister Anundsens sendrekthet i å sende mer politi og flere UDI-ansatte til Sør-Varanger. Med politimes-

ter Hætta og ordfører Rafaelsen i spissen var det impoerende hvordan vanskelighetene ble taklet lokalt i Sør-Varanger. Men hvor blir det av Fremskrittspartiets alternativ om å

hjelpe dem der de er, dvs hjelpe flyktningene fra Syria der de er i Tyrkia, Libanon, Jordan og Syria? Fortsatt mangler FN midler til å drive flyktningeleirene. Her lider flyktningene av mangel på

mat, helsetilbud, utdanning og framtidshåp. Bedres ikke situasjonen her, vil flere bli desperate og ta sjansen på en farefull ferd til Europa straks det blir mildere vær. En som FrP tidligere har lyttet til i